

99.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 30 stycznia 1936 r.

o organizacji przymusowej „Polski Eksport Naftowy“.

Na podstawie art. 1 pkt. a), c), g), h), j), k) ustawy z dnia 18 marca 1932 r. w sprawie regulowania stosunków w przemyśle naftowym, zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r., w jednolitem brzmieniu obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 83), zarządzam co następuje:

§ 1. Dla celów obrotu zagranicznego (przywóz i wywóz) olejem skalnym i produktami naftowymi utrzymuje się organizację przymusową „Polski Eksport Naftowy“ z siedzibą we Lwowie, powołaną do życia rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 października 1932 r. w sprawie przymusowej organizacji obrotu zagranicznego olejem skalnym i produktami naftowymi (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 754).

§ 2. Organizacja „Polski Eksport Naftowy“ posiada osobowość prawną.

Statut organizacji i jego zmiany ogłasza się w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski“.

§ 3. Uczestnikami organizacji „Polski Eksport Naftowy“ są wszystkie, znajdujące się na terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej przedsiębiorstwa naftowo-rafineryjne, gazolinowe i inne, wytwarzające produkty naftowe.

§ 4. Nadzór nad organizacją „Polski Eksport Naftowy“ sprawuje Minister Przemysłu i Handlu przez powołanego przez siebie Komisarza Rządowego.

Szczegółowy zakres działalności i upoważnień Komisarza Rządowego określa statut organizacji „Polski Eksport Naftowy“.

§ 5. Koszty, połączone z nadzorem, sprawowanym przez Komisarza Rządowego, ponosi „Polski Eksport Naftowy“ w wysokości, ustalonej przez Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 6. Przedsiębiorstwa, należące do organizacji, obowiązane są wydzielać dla eksportu z wszystkich wytwarzanych przez siebie produktów określony procent wytwórczości. Ilości produktów, wydzielone dla eksportu, stanowią masę eksportową, która nie może być zbywana na rynku krajowym.

Stosunek masy eksportowej do wytwórczości, wyrażony w procencie, będzie oznaczany dla każdego produktu oddzielnie na podstawie danych statystycznych wytwórczości i zbytu krajowego. Szczegółowe

zasady obliczeń ustala statut „Polskiego Eksportu Naftowego“.

Procenty masy eksportowej mogą być zmienione na wniosek Komisarza Rządowego w razie poważnych zmian w produkcji surowca, konsumpcji wewnętrznej lub innych ważnych okoliczności.

Minister Przemysłu i Handlu może zarządzić, by masa eksportowa, przypadająca na przedsiębiorstwa, zrzeszone w dobrowolnych organizacjach, regulujących obrót krajowy, była obliczana dla tych przedsiębiorstw globalnie.

§ 7. Przedsiębiorstwa naftowo - rafineryjne, które według uznania Ministra Przemysłu i Handlu odpowiadają warunkom, wymienionym w art. 1 pkt. g) ustawy z 18 marca 1932 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 stycznia 1936 r., będą mogły zwalniać się od eksportu przez uiszczanie opłat, wynoszących:

- a) dla przedsiębiorstw o wytwórczości do 600 tonn rocznie — 10% różnicy między ceną krajową a eksportową danego produktu,
- b) dla przedsiębiorstw o wytwórczości do 1.300 tonn rocznie — 40% tej różnicy,
- c) dla przedsiębiorstw o wytwórczości do 3.000 tonn rocznie — 65% tej różnicy,
- d) dla przedsiębiorstw o wytwórczości do 4.000 tonn rocznie — 75% tej różnicy.

§ 8. Przedsiębiorstwa gazolinowe, które według uznania Ministra Przemysłu i Handlu odpowiadają warunkom, wymienionym w art. 1 pkt. g) ustawy, będą mogły zwalniać się od eksportu przez uiszczanie opłat, wynoszących:

- a) dla przedsiębiorstw o wytwórczości do 300 tonn rocznie — 10% różnicy między ceną krajową a eksportową danego produktu,
- b) dla przedsiębiorstw o wytwórczości do 4.000 tonn rocznie — 80% tej różnicy.

§ 9. Przedsiębiorstwa, które chcą uzyskać uznanie Ministra Przemysłu i Handlu o zaliczeniu ich do przedsiębiorstw mniejszych, nie będących w możności wytwarzania produktów, odpowiadających wymaganiom rynków zagranicznych (art. 1 ust. (1), pkt. g) i ust. (2) ustawy), muszą składać za pośrednictwem Zarządu „Polskiego Eksportu Naftowego“ podania wraz z oświadczeniem o zamierzonej wytwórczości w danym roku kalendarzowym.

Jeżeli na zasadzie orzeczenia Ministra Przemysłu i Handlu przedsiębiorstwu służy prawo korzystania ze zwolnień, wymienionych w §§ 7 i 8 rozporządzenia niniejszego, Zarząd „Polskiego Eksportu Naftowego“ zaliczy je do odpowiedniej grupy, przewidzianej w tych paragrafach.

§ 10. Przedsiębiorstwa, które nie przerabiają surowca lub półproduktów we własnym zakładzie, lecz oddają je do przeróbki innym przedsiębiorstwom, nie mogą korzystać z ulg, przewidzianych w art. 1 pkt. g) zdaniu drugim ustawy.

§ 11. Przedsiębiorstwa, zaliczone do jednej z grup, wymienionych w §§ 7 i 8 rozporządzenia ni-

niejszego, mogą swą wytwórczość rozłożyć dowolnie na poszczególne miesiące roku kalendarzowego. Wysyłki na rynek krajowy w jednym miesiącu nie mogą być jednak większe:

- a) dla przedsiębiorstw o wytwórczości do 600 tonn, a przedsiębiorstw gazolinowych do 300 tonn — niż jedna trzecia,
- b) dla przedsiębiorstw o wytwórczości ponad 600 do 1.300 tonn, z wyłączeniem gazolinowych — niż jedna piąta,
- c) dla przedsiębiorstw o wytwórczości powyżej 1.300 tonn do 4.000 tonn, a przedsiębiorstw gazolinowych powyżej 300 tonn do 4.000 tonn — niż jedna ósma, całorocznej wytwórczości, choćby z wytwórczości miesięcznej inaczej wynikało.

§ 12. Komisarz Rządowy zawiadamia organa kontroli skarbowej, sprawujące nadzór nad zakładami, o ilościach produktów, które poszczególne zakłady będą uprawnione wysyłać w danym miesiącu na rynek krajowy.

Odpis tego zawiadomienia otrzymuje właściwy zakład.

§ 13. Opłaty, przewidziane w §§ 7 i 8 rozporządzenia niniejszego, za ilości, zwolnione od eksportu i wysyłane w danym miesiącu na rynek krajowy, powinny być obliczane w miesiącu następnym.

Obliczenie to jest prowizoryczne i opiera się na cenach krajowych, ustalonych dla miesiąca obliczeniowego, oraz na cenach eksportowych za ostatni okres kwartalny, co do którego ustalono ceny.

Ostateczne obliczenie opłat przeprowadza się po upływie roku kalendarzowego na podstawie ostatecznego rozliczenia masy eksportowej.

Sposób obliczenia cen krajowych i eksportowych ustala statut „Polskiego Eksportu Naftowego”.

Obliczenie opłat (wymiar opłat), sporządzone przez „Polski Eksport Naftowy”, podpisuje Komisarz Rządowy.

§ 14. Uiszczenie opłaty powinno nastąpić w terminie dni 14-tu od dnia otrzymania wymiaru.

Komisarz Rządowy może odroczyć termin zapłaty najwyżej o dalsze dni trzydzieści.

W razie nieuiszczenia opłaty w terminie będą wstrzymane wysyłki z danego zakładu na rynek krajowy z masy eksportowej, aż do czasu zapłaty zaległych kwot.

Do zaległych sum będą doliczane odsetki zwłoki, w wysokości ½% miesięcznie, za czas od dnia powstania zaległości, aż do jej wyrównania. Opłata, niewpłacona w terminie, będzie ściągana wraz z odsetkami w drodze postępowania przymusowego w administracji.

§ 15. Od wymiaru opłat służy odwołanie do Ministra Przemysłu i Handlu. Odwołanie powinno być wniesione na ręce Komisarza Rządowego w ciągu dni 14-tu od dnia doręczenia wymiaru. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłat.

§ 16. Opłaty, wynikające z obliczeń według § 13 rozporządzenia niniejszego, będą wnoszone do Pocztovej Kasy Oszczędności na rachunek specjalny pod nazwą „Fundusz Naftowy”.

Sumy, uzyskane z tych opłat, przeznaczone będą według zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu:

- a) na Fundusz Popierania Wiertnictwa Naftowego, lub
- b) rozdzielane między przedsiębiorstwa, niekorzystające ze zwolnień od eksportu (§§ 7 i 8), w stosunku do ilości, o jakie ich kontyngenty wewnętrzne uległy zmniejszeniu wskutek tych zwolnień.

W przypadku, przewidzianym w punkcie b), rozdział przeprowadza „Polski Eksport Naftowy” w sposób ustalony statutem.

§ 17. Obrót zagraniczny olejem skalnym może odbywać się jedynie przez organizację „Polski Eksport Naftowy”, za każdorazowym zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinii interesowanych organizacji przemysłu naftowego.

§ 18. Wszelki obrót zagraniczny produktami naftowymi poza organizacją „Polski Eksport Naftowy” jest wzbroniony. Eksport parafiny odbywa się wyłącznie przez „Polski Eksport Naftowy”.

Szczegółowe postanowienia zawiera statut tej organizacji.

§ 19. Organizacją, uprawnioną do przedstawiania wniosków w sprawie racjonalizacji przeróbki oleju skalnego, stosownie do postanowień art. 1 ust. (1), pkt. k) ustawy jest „Polski Eksport Naftowy”.

§ 20. Wysyłanie na rynek krajowy większej ilości produktów od stwierdzonej przez Komisarza Rządowego w zawiadomieniu (§ 12) podlega grzywnie, odpowiadającej równowartości produktów, o które został przekroczony kontyngent. Równowartość ta będzie obliczona na zasadzie krajowej ceny hurtowej (§ 13 ust. 4) danego produktu z miesiąca, w którym nastąpiło przekroczenie.

Grzywny wymierza Komisarz Rządowy w trybie postępowania karno-administracyjnego. Wpływają one na rachunek Funduszu Popierania Wiertnictwa Naftowego.

Pozatem naruszenie przepisów rozporządzenia niniejszego podlega karom, wymienionym w art. 5 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. w sprawie regulowania stosunków w przemyśle naftowym w brzmieniu obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 stycznia 1936 r.

§ 21. Statut organizacji „Polski Eksport Naftowy” z dnia 31 marca 1933 r. („Monitor Polski” z dnia 4 kwietnia 1933 r. Nr. 78, poz. 101) pozostaje w mocy z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 22. Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc rozporządzenie Ministra Prze-

mysłu i Handlu z dnia 12 października 1932 r. w sprawie przymusowej organizacji obrotu zagranicznego olejem skalnym i produktami naftowymi (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 754) wraz ze zmieniającym je rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 5 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 258), oraz rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 maja 1933 r. o udzielaniu zwolnień od eksportu produktów naftowych oraz uiszczaniu opłat za zwolnienie (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 318), o ile przepisy tych rozporządzeń nie zostały już uchylone na mocy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ustawy z dnia 18 marca 1932 r. w sprawie regulowania stosunków w przemyśle naftowym (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 17).

Przepisy tych rozporządzeń stosuje się jednak nadal do stosunków i spraw nimi regulowanych, o ile stosunki te i sprawy odnoszą się do czasu przed dniem wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r., a w szczególności do spraw wykonania umów o eksport parafiny.

§ 23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

100.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 lutego 1936 r.

o zmianie rozporządzenia w sprawie organizacji zakładów dla niepoprawnych przestępców.

Na podstawie art. 26 § 1 przepisów wprowadzających kodeks karny i prawo o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepis § 34 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia 1934 r. w sprawie organizacji zakładów dla niepoprawnych przestępców (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 38) otrzymuje następujące brzmienie:

„Zakład dla niepoprawnych przestępców tworzy się w Lublińcu”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

101.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 lutego 1936 r.

o ustaleniu liczby i siedzib sędziów śledczych w okręgu Sądu Okręgowego w Zamościu.

Na podstawie art. 5 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 102, poz. 863) zarządzam co następuje:

§ 1. Liczbę sędziów śledczych w Sądzie Okręgowym w Zamościu oznacza się na trzech, z tego jeden z siedzibą w Zamościu, jeden w Hrubieszowie i jeden w Tomaszowie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1936 r.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

102.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 6 grudnia 1935 r.

w sprawie rozciągnięcia na terytorjum Północnego Borneo postanowień traktatu z dnia 11 stycznia 1932 r. między Polską a Wielką Brytanią o wydawaniu zbiegłych przestępców.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że, zgodnie z art. 22 traktatu między Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej i Jego Królewską Mością Królem Wielkiej Brytanji, Irlandji i Brytyjskich Dominjów Zamorskich, Cesarzem Indyj, o wydawaniu zbiegłych przestępców, podpisanego w Warszawie dnia 11 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 17, poz. 135), nastąpiła w Warszawie wymiana not pomiędzy Rządem Brytyjskim a Rządem Polskim o rozciągnięciu postanowień niniejszego traktatu na terytorjum Północnego Borneo i że rozciągnięcie to stało się obowiązujące z dniem 3 sierpnia 1934 r. Pisma rekwizycyjne winny być kierowane do Gubernatora Północnego Borneo (Governor of the State of North Borneo).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*